

Laat me huilen.

De gang is vol. Het is speelkwartier en vier klassen schuifelen tegelijk richting buitendeur. Met een stapeltje kopieën manoeuvreer ik mij tegen de stroom in. Aan de kant van de kapstok valt mijn oog op Frits. Frits is vier jaar en pas op school. Hij staat ineengedoken met zijn armen voor zijn gezicht. Ik leg mijn papieren op de kast, ga door mijn knieën en vraag of ik hem op mag pakken. Frits snikt bevestigend. Met Frits op mijn arm schiet ik het dichtstbijzijnde lokaal binnen. Nog voor ik op een tafel kan gaan zitten heeft Frits zijn hoofd in mijn nek genesteld. Zijn zachte haren verwarmen mijn hoofd. Al snel pegelen zijn tranen achter mijn trui.

Eigenlijk heb ik pleinwacht, maar een leerkracht die even om de hoek kijkt geeft aan dat zij wel even naar buiten zal gaan. Dat maakt me rustig. Niet voor het eerst heb ik een huilende kleuter op schoot, maar de andere leerkracht geeft me er expliciet de tijd voor.

Ik luister naar het huilen van Frits. Verder is het muisstil geworden. Frits huilt vanuit zijn buik (heel diep). Met een zucht stoot hij er steeds zijn laatste kreten uit. Dan is het stil; drie seconden stil. En het ritueel begint van voor af aan. Na enkele minuten is het minder intens. Zijn kreten zijn zuchtjes geworden. Mijn nek is inmiddels kletsnat.

Na ruim negen minuten drukt Frits zich plots met zijn handen af op mijn borst, kijkt me lachend met zijn betraande ogen aan, kijkt naar de tafel en zegt: "Hè, zit jij op een tafel? Dat is grappig." Met één sprong staat hij op de grond, lacht naar me en loopt de deur uit.

Op die tafel heb ik nog even teruggedacht aan al die keren dat ik aan huilende kinderen vroeg: "Wat is er?" "Wat heb je?" "Waarom huil je?".

Nooit geweten dat huilen en laten huilen zo bevrijdend kon zijn.

Met dank aan mijn collega die de pleinwacht overnam!